

תקון עשרים ושלשה

ליל כ' באדר

חיבור הכל בבית המקדש, והעלאת הכל ע"י אש המזבח

ולכל היד החזקה דא בי מקדשא
תקפא דישראל. יד, מקום אתר למלכא.
ובה אתחברו שיפין למהוי עלמא תתא
בגונא דעלמא עלאה. ולכל המורא
הגדול דא נורא דנפל מלעלא על גבי
מדבחא, דבה סלקו פלהו קרפנין
לפלחנא. דאי לאו דא דנחית מלעלא,
לא יכלו תתאין לסלקא.

ולכל היד החזקה - זה בית המקדש,
תקפם של ישראל. יד - מקום, מקום
למלך. ובו מתחברים האברים
[החלקים], [דהינו] שיהיה העולם
התחתון, פדגמח העולם העליון, ולכל
המורא הגדול - זו האש, שנופלת
מלמעלה על גבי המזבח, שעל ידו
עולים כל הקרבנות לעבודה. שעל ידי
זו [האש] שיוקרת מלמעלה, לא יכולים
התחתונים לעלות.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר,
ולכל היד החזקה - בית המקדש
ודאי, תקפם של ישראל, עליו [נאמר]:
ירושלים הבנויה כעיר [וגו'] [שחברה
לה יחדו] (תהלים קכב,ג), שבתחלה,
ארץ הקדש העמידה כל מקום [שבה]
לפי דרגתו. כיון שנבנה בית המקדש,
הכל התחבר בו בחבור אחד, להיות
הכל ביחוד אחד בתקון שלם. וסוד
הדבר: ששם עלו שבטים שבטי יה וגו'
(שם שם,ד). שבתחלה, הקדשה התגלתה
בכמה מקומות לפי סודות עליונים. כיון

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר,
ולכל היד החזקה בי מקדשא ודאי
תקפא דישראל, בה ירושלים הבנויה
כעיר וכו' (תהלים קכב,ג). דבקדמיתא
ארעא קדישא קימת כל אתר לדרגה.
כיון דאתבני בי מקדשא, פלא אתחבר
בה בחבורא חד, למהוי פלא ביחודא
חדא בתקונא שלים. ורזא דמלה: ששם
עלו שבטים שבטי יה וכו' (תהלים קכב,
ד). דבקדמיתא גלויא דסטר קדישא
אתגלי בכמה אתרין לפום רזין עלאין.

1. יד זו השכינה והשכינה זה סוד המקום.

2. עי' משכני עליון, גנזי רמח"ל עמ' קנב"קנד.

שְׁנֹכְנָה הַמִּקְדָּשׁ, [נֹאמַר]: כִּי אִם אֶל
הַמִּקְדָּשׁ [אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה] (דברים יב),
שֵׁשׁ נָכְלָל הַכֹּל בְּנִקְדָּה אַחַת נְעֻלָּמָה.

כִּיֹּן דַּאֲתַבְּנִי מִקְדָּשָׁא, כִּי אִם אֶל הַמִּקְדָּשׁ
(דברים יב, ה) דְּתַמָּן אַתְּכִלִּיל כֹּלָא בְּחַד
נִקְדָּה טְמִירָתָא.

וּבֵית דָּוִד קִנְיָמָה לְסִטְרָא מִקְדָּשָׁא. דְּהָא
מִקְדָּשָׁא קָאִים לְאִכְלָלָא כֹּלָא מַעְלָא
לְתַתָּא. וּמָאִי דְנִפְיָק מִתַּמָּן, דָּוִד נָטִיל
לָהּ, וּמִנָּה אַתְּפָרֶשׁ לְכָל יִשְׂרָאֵל. דְּהָא
מִלְכָּא הָכִי קָאִים, לְנָטִילָא לְכָל יִשְׂרָאֵל
וּדְאִי. וְשִׁלְמָה בְּנָה בִּי מִקְדָּשָׁא בְּז' שָׁנִין
וּבֵיתָהּ בְּאַרְבִּיסָר. וְרָזָא דָּא ז' דַּאֲתַכְלִילִי
מִתַּתָּא לְעֵלָא בְּרָזָא דְּבִי מִקְדָּשָׁא, וְז'
מַעְלָא לְתַתָּא לְנָטִילָא לְתַתָּא בְּדִקָּא יְאִיתָא.

וְעוֹד, דָּוִד אֵיהִי אַרְבִּיסָר. וְרָזָא דָּא דָּוִד
מִנְגָּן בְּיָד (שְׁמוּאֵל א יט, ט) סָלִיק בְּז'
וְנִחִית בְּז' (תִּיקוּ"ז רִישׁ תִּי"ג). וְכִלְהִי
מִלִּין דְּשִׁלְמָה מַחִילָא דְּדָוִד נָטִיל לָהּ.
וְרָזָא דְּמִלָּה אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחָא זְכָרָה
לְחִסְדֵּי דָּוִד עֲבָדָךְ (ד"ה ב ו, מב).

וְעוֹד, דָּוִד הוּא [כְּמִנְיָן] אַרְבַּע עֶשְׂרֵה.
וְזֶה סוּד: וְדָוִד מִנְגָּן בְּיָד⁵ (שְׁמוּאֵל א'
יט, ט), [וְזֶה סוּד] עוֹלָה בְּשֶׁבַע וְיִוֹד
בְּשֶׁבַע (תְּקוּנֵי זוֹהַר, רִישׁ תְּקוּנָא יג). וְכָל מָה
שֶׁהִיָּה לְשִׁלְמָה, מִכַּח שֶׁל דָּוִד לָקַח
אוֹתָם. וְסוּד הַדְּבָר: אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי
מְשִׁיחָא, זְכָרָה לְחִסְדֵּי דָּוִד עֲבָדָךְ (דְּבָרֵי
הַיָּמִים ב, ו, מב).⁶

אדיר במרום ח"ב עמ' יב'. ושם: "וזהו בחינת המלך שהוא ממש החיים של העם. וג' המדרגות נקשרות בו ונמצאים יורדים בבית המקדש ומקבל אותם המלך, ומן המלך מתפשטים אל כל העם".

3. אדיר במרום ח"ב עמ' יב'. ושם: "וזהו בחינת המלך שהוא ממש החיים של העם. וג' המדרגות נקשרות בו ונמצאים יורדים בבית המקדש ומקבל אותם המלך, ומן המלך מתפשטים אל כל העם".

4. ובמלכים ז, א נאמר "ג שנים, עי' תי' סט עמ' חפב, (אחר הערה 362). איך אליהו הנביא מיישב את זה.

5. יד בגמטריה ארבע עשרה; עי' ת"ז תי' יג, כז, ע"ב, ולעיל תי' יד; ואוצרות רמח"ל עמ' קעג, על הפסוק בתהילים (קלג, א)

6. עי' שבת ל, ע"א.

ובזמן שקלקלו ישראל נאמר: ראה ביתך דוד (מלכים א יב, טז) זה הבית שלו, שעמד להמשך לישראל אור וברכות מתוך המקדש. אז כפרו בו [בדוד], ואמרו: איש לאהלו ישראל (שמואל ב כא), כל אחד [הלך] לחלקו [כמו שהיה בתחלה], כרי שלא להתחבר עוד, באותה הנקדה [חכמה - בית המקדש] שבחבור זה [של בית המלך]. [וכך] לא ימצא שלטון לדוד. אלא: איש לאהלו, להזמין תקון אחר, על ידי ירכעם.

ולעתיד לבוא: ופחדו אל יהוה ואל טובו (הושע ג, ה), [טובו] - זה בית המקדש, להחזיר הכל שיתחברו [כלם] בו חבור בבראשונה. ושני משיחים באחד יקומו בירושלים, זה עם זה בחבור אחר. וזה סוד: והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז, יז) ודאי, כל [התקון] לגבי המקדש [כדי] לטול ממנו. לפיכך: כי שמה [בבית המקדש] ישבו כסאות (וגו') [שני כסאות, משיח בן דוד ובן יוסף] (תהלים שם, ה).

ולכל המורא הגדול זה אש של המזבח ודאי. שבה מעלים קרבנות, שאם אין אש זו, לא עולים. ולגביה [פתוב]: אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ויקרא ו, ו). שאש זו נאמר בה: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (שיר ח, ז). ומי שמכבה אותה, משנה התקונים העליונים. ואש זו לא נפרדת

ובזמן שקלקלו ישראל, אתמר ראה ביתך דוד (מלכים א יב, טז) זה הבית שלהם דקאם לאמשכא לישראל נהירו וברכאן מגו מקדשא. פדין כפרו בה, ואמרו איש לאהלו ישראל (שמואל ב כ, א) כל חד לחולקה. דלאו לאתחברא תו ביהיא נקדה בחבורא דא, ולא ישתכח שלטנותא לדוד. אלא איש לאהלו, לאזמנא בתקונא אחרא ע"י דירכעם.

ולזמן דאתי ופחדו אל ה' ואל טובו (הושע ג, ה) דא בי מקדשא, לאתהדרא כלא לאתחברא בה חבורא כבדמיתא. ותריין משיחין כחדא יקומו בירושלם דא עם דא בחבורא חד. ורזא דא והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז, יז) ודאי כלא לגבי מקדשא לנטלא מנה. בגין כך פי שמה ישבו כסאות וכו' (תהלים שם, ה).

ולכל המורא הגדול דא נורא דמדבחה ודאי, דבה סלקין קרבנין, דאי לאו אש דא לא סלקין. ובה אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ויקרא ו, ו). דאש דא אתמר בה: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (שיר ח, ז). ומאן דמכבי לה אשני תקונא דלעלא. ואש דא לא אתעדי מדבחה, דהא בטמירו קאים

מהמזבח, שהרי גם עתה היא נמצאת
בהסתה, [כדי] שמיכאל בהן גדול יעלה
עליה קרבנות.⁷

השתא נמי לסלקא עליה קרבנין, מיכאל
בהנא רבא.

ובזמן שנפרדה [האש הזו] מישראל,
נאמר עבורה: לא אקח מביתך פך וגו'
(תהלים נט), שהדברים לא עולים אלא
בה. [וכשהיא לא נמצאת] אז: מי בקש
זאת מידכם וגו' (ישעיה א, יב). ואם
תאמר [שגם עכשיו] למעלה לא
נמצאת [האש]. לא כך, אלא: כי לי כל
חיתו יערי וגו' (תהלים שם, י). ואף על פי
שיש אש של גבוה מצד הקדוש ברוך
הוא, מצוה להביא מן ההדיוט⁸ (עירובין
סג, ע"א), [דהיינו] מצד השכינה. וזו אש
של מערכה.¹⁰

ובזמנא דעדיא לה מישראל, אתמר בה:
לא אקח מביתך פך וכו' (תהלים נ, ט)
דמלין לא סלקין אלא בה. כדין מי בקש
זאת מידכם וכו' (ישעיה א, יב). ואי
תימא דלעלא לא אשתכח. לאו הכי.
אלא כי לי כל חיתו יער וכו' (תהלים
שם, י). ואף על גב דאית אש דגבוה
מסטרא דקודשא בריך הוא, מצוה
להביא מן ההדיוט (עירובין סג). מסטרא
דשכינתא, ודא אש דמערכה.

והרבה מערכות הם על המזבח, וכלן
מאש זו הראשונה מתעוררים. ואותם
ארבע מערכות¹¹ [שיש על המזבח] [הם
כנגד] ארבע אותיות של [שם] אדנ"י.
וביום הכפורים, ישנם חמש (יומא
מג, ע"ב), בגלל אימא עליונה ששורה
עליהן¹². ויש אומרים (שם, שם), בכל יום

וכמה מערכות אנון על מדבחה, פלהו
מהאי אש קדמאה מתערין. ואנון ד'
מערכות, ד' אתון דאדנ"י. וביומא
דכפורי - ה' (יומא מג): בגין אמא עלאה
דשריא עליהו. ואית דאמרי (שם) בכל
יום שלש, מסטרא דחסד גבורה תפארת

7. עי' זהר לך לך ח"א, פ, סע"א, והם קרבנות של הנשמות שמעלה מיכאל, עי' לעיל סוף תיקון כ.

8. דהיינו שגם עכשיו מוקרים קרבנות למעלה בבחינת - חיתו יער.

9. עי' ג"כ יומא כא, ע"ב.

10. עי' זהר צו ח"ג, לד, ע"א.

11. עי' יומא מג, סע"ב.

12. שגם היא יש לה מערכה אחת משלה, וחמש מערכות הנ"ל כנגד חמש תפלות שביום הכיפורים.

שְׁלֹשׁ [מַעֲרֻכּוֹת], מִצַּד שֶׁל חֶסֶד גְּבוּרָה
וְתַפְאֶרֶת - שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת. וְהַיּוֹם [יוֹם
הַכַּפּוּרִים] אַרְבַּע [מַעֲרֻכּוֹת] מִצַּד שֶׁל
אֵימָא. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים,
מִצַּד שֶׁל תְּקוּדָשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינָתוֹ.
וְהַיּוֹם [יוֹם הַכַּפּוּרִים] שְׁלוֹשׁ מִצַּד שֶׁל
אֵימָא. וְהַכֹּל נִכּוֹן. וְאוֹרוֹת עוֹמְדִים
בְּמִדְרַגּוֹתֵיהֶן, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, לְפִי סוּדוֹת
עֲלִיּוֹנִים. וְלַעֲתִיד לָבוֹא, הַכֹּל יָשׁוּב
לְמִקּוּמוֹ, בְּתִקּוּן שָׁלֵם.

תֵּלֶת אֲבֹהֵן. וְהַיּוֹם ד', מַסְטֵרָא דְאֵמָא.
וְאֵית דְּאֵמְרֵי (שם) בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים,
מַסְטֵרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינָתָה.
וְהַיּוֹם ג', מַסְטֵרָא דְאֵמָא. וְכֹלֵא אֵיהּ.
וְנִהוּרִין קִימִין בְּדִרְגֵיהוּ, כֹּלֵהוּ כְּמָה
דְּאֶצְטְרִיךְ לְפָנֵם רְזִין עֲלֵאִין. וְלִזְמַנָּא
דְּאֵתִי כֹלֵא יִתְהַדָּר לְאַתְרָה בְּתִקּוּנָא
שְׁלֵם.